

Βύθισε τῆς ἀκτίνες σου 'στ' ἄδυτα τῆς ψυχῆς μου,
 ἢ θὰ μοῦ παγώσουν τὴν ζωὴ ἢ θὰ τῆς ἐξατμίσει
 τῆς καρδιάς μου ἢ φλόγα, —καὶ πάρε τὴν εἰκόνα
 τῆς ὁλόκληρης μὲ τὰ ὠραία φῶτα καὶ μὲ τῆς
 σκιῆς τῆς, μὲ τῆς ἀνέκφραστες χαρὲς καὶ μὲ τῆς
 λύπες τῆς ἀτέλειωτες καὶ κράτησέ τὴν ὑψηλὰ
 ἐμπρὸς στὸν δίσκο του. Κι' ὅταν εἴ τὴν μαύρη του
 ἀπελπισιὰ γυρίσει νὰ σὲ ἀντικρύσει ἐκεῖνος, καὶ σὲ
 κυττάξει περὶ γλυκὰ καὶ περὶ ἀγαπημένα, θυμήσου
 με, ὦ ὦμορφη! Θυμήσου πῶς σ' ἐμένα χρεωστᾶς
 τὸ βλέμμα του, τὴν ἀγάπη του. Ὡδήγησέ τον ν'
 ἀνακαλύψει 'στὴν εἰκόνα τῆς ψυχῆς μου ὅ,τι τὰ χεῖλη
 δὲν 'μποροῦν νὰ 'ποῦν ἀπὸ τὸν φόβο μὴ τὸ βεβη-
 λώσουν.

* *

Καὶ συλλογίζομαι ὅσῳ σὲ βλέπω, πόσῳ εὐμορφῇ
 ψυχὴ ἀντανάκλας αὐτὴν τὴν ὥρα, ποῦ ραγίζει τὴν
 καρδιά μου ἢ ὄψι σου!

Ἀγάλλια γέρνεις τὸ κεφάλι. Τί τάχα νὰ γυρεύ-
 ης; Μὴ τυχὸν κρατῆς κανένα ἱερὸ του μυστικὸ,
 ποῦ δὲν μοῦ τῶπε ἀκόμα, κι' ἔρχεσαι νὰ μοῦ τ'
 ἐμπιστευθῇς κρυφὰ ἢ μήπως θέλεις νὰ μοῦ κλέψης
 σιγανὰ ὅ,τι ἀρριθιοῦμαι καὶ σ' ἐσὲ νὰ ὁμολογήσω;

Σὲ κυττῶ καὶ σὲ κυττᾷ τὴν ἴδια τὴ στιγμὴ κι'
 ἐκεῖνος.

Μᾶς ἐνώνεις!

ὦ! ἐὰν εἶχες σὺ συνειδήσει αὐτοῦ ποῦ κάμεις,
 ἂν ἤμπορούσεν ἡ ψυχρὴ σου ἐπιφάνεια νὰ νοιώσῃ τὸ
 βαθὺ μυστήριον, ποῦ ξετυλίγεται 'στὴν ὄψι σου, δὲν
 θάμηνες Σελήνη. Ἡλιος θὰ γινόσουνα καὶ σὺ αὐ-
 τόφωτος καὶ θᾶδινες ζωὴ καὶ 'σ ἄλλα ἄστρα!

Μᾶς ἐνώνεις! κι' ἀνεδείχθηκαν περὶ σπλαγχνικὴ
 ἀπὸ τὴν ἄστοργη τὴν Κοινωνία κι' ἔσωσες τοὺς πό-
 θους μας κι' ἐνώσες τῆς εὐτυχίης μας. Εὐλόγη-
 σεις τὸν ὑψηλὸ τοῦ στήθους μας δεσμὸ Σὺ πρώτη
 μακρὰ ἀπὸ τὸ πονηρὸ τοῦ κόσμου μάτι, τοῦ κό-
 σμου ποῦ κοιμᾶται ὕπνο ἡθικὸ...

Φιλεῖς μὲ τῆς ἀκτίνες σου τὸ μέτωπό μου καὶ
 ἀνατριχιάζω. Φιλεῖς κατόπιν καὶ τὸν πάναγγο ἄ-
 φρό, ποῦ παίζει κάτω ἀπ' τὸ βράχο ποῦ πατῶ καὶ
 ἀσημόνεις τὸ νερὸ καὶ ἀσημόνεις καὶ τὴ σκέψι μου.

Νοιώθω τὴν γλῶσσά σου κι' ἀπομεινῶ ἀπὸ τὴν
 ἡδονή, ποῦ χύνεις γύρω. Φιλεῖς τὸ κύμα καὶ τὸ
 μέτωπό μου τόσῳ ὦμορφα, ποῦ μὲ ναρκώνεις καὶ
 μὲ ξεγελάς μὲ περασμένης εὐτυχίας ἀναμνήσεις...

Τί ξεπλάνεμα γλυκὸ! Τί σιωπὴ πολὺγλωσση!

Κατὶ αἰσθάνθηκα νὰ φεύγῃ ἀπ' τὸ στήθος μου
 ἀπόψε κι' ἀναγάλλιασα· κατὶ ποῦ μ' ἔκαμε νὰ
 πάρω τὴν ἀναπνοή μου μ' ἀνακούφισι. Καὶ κατὶ
 'χύθηκε ἀπὸ τὴν λάμψι σου μέσ' στὴν ψυχὴ μου
 κι' ἔδωκε γέα δύναμι 'ς τὸ νοῦ μου κι' ἐσχόρπισε
 καινούργια θερμὴ καὶ γλυκάδα μέσα στὴν καρδοῦλα
 μου κι' ἐφύσησε αἶμα θερμότερον στῆς φλέβες μου...

* *

Σὺ φεύγεις τώρα, μάγισσα ὠγρή, καὶ θὰ γυρί-
 σης μὲ τὴν ἴδια ὄψι πάλιν· καὶ ἀπομένω μόνῃ μὲ
 τοὺς λογισμούς μου ἢ ἄμοιρη. Θὰ δύσῃ τὸ φῶς
 σου καὶ ἡ σκία τοῦ πένθους ὁ ἀπλωθῇ.

Μὴ φεύγεις, ὦ μή...

14 Μαΐου

ΣΙΒΥΛΛΑ

CITADELLES

Εἶδα στὸν ὕπνο μου, γλυκὸ μου ἄστρο,
 πῶς ἀνεβήκαμε μαζὺ κ' οἱ δυὸ
 σὲ μιᾶς πολὺ μεγάλης χώρας κάστρο,
 παληό, λησμονημένο, ρημαδιό,

Κι' ἐκεῖ μὲ τὴν καρδιὰ πλημμυρισμένη
 κι' ἀπὸ τὸν ἄλλον κόσμον χωριστά,
 σταθήκαμε κ' οἱ δυὸ ἀγκαλιασμένοι
 σὲ σιδερένια κάγκελα μπροστά.

Τότε, ἐκεῖν' ἡ φλόγα τῆς ματιᾶς σου,
 ποῦ μ' ἄναψε φωτιὲς μέσ' στὴν ψυχὴ,
 μοῦ φάνηκε πῶς μ' ἔκαμε κοιτᾶ σου
 πανόχρυρο θεό, τρισευτυχῇ.

Κι' ἐπρόσταξα, κυττάζοντας τὴν πόλι·
 «Δικὰ τῆς νᾶν' τὰ πλούτη ὅλ' αὐτά,
 κ' οἱ ἀνθρώποι νὰ γονατίζουν ὅλοι
 σκλάβοι στὰ πόδια τῆς τᾶ λατρευτά»...

Ἀκόμη δὲν τὸ σκέφθηκα καὶ νὰ το·
 ὁ λόγος μὲν ἐβγήκε ἀληθινός,

καὶ βρέθηκε στὸ κάστρο ἀπὸ κάτω
 κόσμος γονατιστὸς καὶ ταπεινός.

Καὶ σύ, ποῦ σὲ εἶχε ὁ κόσμος μου δοξάσει,
 ὁ κόσμος, ποῦ τὸν πρόσταξα ἐγώ,
 ἐπρόσεχες σ' ἐκεῖνο ποῦ εἶχα πλάσῃ
 κι' ὄχι σὲ μὲ τὸ δημιουργό.

Τότε ἔννοιωσα τί ἔκαμα—ὠϊμένα!
 σὲ εἶχε μεθύσ' ἡ δόξα κ' ἡ χαρά,
 καὶ πεῖα δὲν μ' ἐθυμῆθκες ἐμένα,
 ποῦ σ' ἔκαμα μεγάλη καὶ κυρά.

Κι' ἐγώ, ἀπὸ τὴ ζήλια τὴ μεγάλη,
 ἔδωκα μιὰ καινούργια προσταγὴ
 κ' ὅλος ὁ κόσμος ξαναχάθη πάλι
 καὶ ἄνοιξε καὶ τὸν κατάπνε ἡ γῆ.

Κι' ἔτσι μὲ τὴν καρδιὰ πλημμυρισμένη
 κι' ἀπὸ τὸν ξένον κόσμον χωριστά
 βρεθήκαμε καὶ πάλι ἀγκαλιασμένοι
 στὰ σιδερένια κάγκελα μπροστά.

Καίριον 1907

ΠΟΛ. ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ